

РЕШЕНИЕ

№ 825

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20211100510199 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С т.н. решение, обективизирано в протоколно определение в съдебно заседание на 07.07.2021 г. по гр.д. № 22019/2021 г., СРС, ГО, 62 състав е **отхвърлил** изцяло иска на Д. И.В., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к. "*****" **срещу** Столична дирекция на вътрешните работи-МВР, ЕИК ***** с адрес: гр.София, ул. "*****" за сумата от 6081,75 лв., представляваща стойността на неполучавана в периода от 01.08.2017 г. до 30.09.2020 г. безплатна храна и ободряващи напитки. **Осъдил е** Д. И.В., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к. "*****" **да заплати** на Столична дирекция на вътрешните работи-МВР, ЕИК ***** с адрес: гр.София, ул. ***** разноски в размер на 150 лв.

Решението е обжалвано с въззивна жалба вх. № 25120921/20.07.2021г. от ищеца Д. И.В., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к. "*****", чрез пълномощника адвокат Е.И. от САК, АД „И. и Н.“, с адрес: гр.София, ул. ***** вх. „Б“, партер с мотиви, изложени в жалбата. Твърди се, че решението не съдържа мотиви, в които се посочват становищата на страните, фактите по делото и правните изводи на съда. Сочи се, че в периода от

01.08.2017 г. до 30.09.2020 г. ищецът положил труд в общо 266, 24 часови смени, като за тях не му е предоставена безплатна храна нито съгласно разпоредбите на чл.179, ал.4 и чл.178, ал.1, т.4 във връзка с чл.181, ал.3 ЗМВР, чл.2, чл.8, ал. 2 от Наредба № 8121з-904/30.07.2015г. на МВР, нито съгласно разпоредбите на чл. 2, ал.2, т.1 от ЗБУТ, чл. 275 и чл. 285 от КТ и чл. 2, ал.2, т.2 и т.3 от Наредба № 11/21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, чл. 1 - предложение последно, чл. 2 - изречение последно и чл. 38 а от ЗДСл във връзка с чл. 179, ал.4 и чл. 181, ал.3 от ЗМВР и чл. 8. ал.2 от Наредба № 8121з- 904/30.07.2015г. на МВР.

За процесния период ответната страна не е заплатила на ищеца суми безплатна храна за работа **при специфичен характер на труда** на основание чл. 181, ал.3 от ЗМВР и чл. 8 от Наредба № 8121з-904/30.07.2015г. на МВР, нито е заплатила суми безплатна храна за работа **при специфична организация на труда** на основание чл. 2, ал.2, т.1 от ЗБУТ, чл. 275 и чл. 285 от КТ и чл. 2, ал. 2, т.2 и т.3 от Наредба № 11/21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, чл. 1 - предложение последно, чл. 2 - изречение последно и чл. 38а от ЗДСл във връзка с чл. 179, ал.4 и чл. 181, ал.3 от ЗМВР и чл. 8. ал.2 от Наредба № 8121з-904/30.07.2015г. на МВР.

Спорът е правен и касае правото на служителите на МВР да получават безплатна храна за работа **при специфична организация на труда** на основание чл. 2, ал. 2, т.1 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ), чл. 275 и чл. 285 от Кодекс на труда (КТ) и чл. 2, ал.2, т.2 и т.3 от Наредба № 11/21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, чл. 1 - предложение последно, чл. 2 - изречение последно и чл. 38а от Закон за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 179, ал.4 във връзка с чл. 181, ал.3 от ЗМВР и чл. 8. ал.2 от Наредба № 8121з-904/30.07.2015г. на МВР..

Съгласно чл. 2, ал. 2, т.1 от ЗБУТ този закон се прилага и при мирновременната дейност в системата на Министерството на вътрешните работи. В ЗМВР няма нормативно определено задължение за създаване на здравословни и безопасни условия на труд съгласно ЗБУТ и нормативните актове за неговото прилагане, аналогично на разпоредбите на чл. 275 и чл.

276 от КТ и чл. 38а от ЗДСл. Наредба № 11/21.12.2005г., която е част от нормативните актове по прилагането на ЗБУТ и изчерпателно определя условията и основанията на които, поради специфичния характер на полагания труд във всички сфери на икономиката и администрацията се осигурява безплатна храна и/или добавки. Нейното приложение може да се изключи само в случай, че е налице специална правна уредба, която дава в по-голяма степен защита на трудовите права на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни условия. Съгласно чл. 46, ал. 2 ЗНА, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. В случая се касае за полагане на труд при специфичната организация на труда от държавен служител, като най-близки и сходни по цел са разпоредбите на ЗДСл и КТ. Макар в действащия ЗМВР (ДВ., бр. 53 от 27.06.2014 г.) да няма законова делегация, препращаща към общия ЗДСл (подобно на § 1а от ДР на ЗМВР, отм. ДВ, бр. 88/2010 г.), доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл, КТ и актовете по прилагането им намират субсидиарно приложение. Допълнителни възнаграждения на служителите на МВР не са лимитативно определени от ЗМВР и именно препращащите към други закони разпоредби на чл. 179, ал.4 (Извън допълнителните възнаграждения по ал. 1 и по чл. 178, ал. 1 на държавните служители се изплащат и други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерския съвет за държавните служители от МВР.] от ЗМВР и чл. 8, ал.2 (В случай че служители на МВР получават безплатна храна на друго основание, те нямат право на левовата равностойност на полагащата се безплатна храна за дейности, свързани със специфичен характер на труда.) от Наредба № 8121з-904/30.07.2015г. на МВР показват това.

Съгласно чл. 181, ал.5 от ЗМВР единствено определянето на условията и реда за предоставяне на безплатната храна за дейности, свързани със специфичен характер на труда е възложено на министъра на вътрешните работи. Съобразно правилото на чл. 46 ал.1 и ал.2 от Закона за нормативните актове при наличие на непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР допуска субсидиарното приложение на „подобни случаи" предвидени в чл. 38а от ЗДСл, КТ, ЗБУТ и Наредба № 11.

Според чл. 9 от Наредба № 11/21.12.2005 г., в случаите, когато

работници и служители ползват безплатна храна и/или добавки към нея на друго основание, получават храна само на едно от основанията. Това са регламентирани с нормативен акт други основания, съгласно които работодателят предоставя безплатна храна.

Съгласно разпоредбата на чл. 285, ал.1 от КТ има два вида предприятия - със специфичен характер (по чл. 137 от КТ се установява намаленото работно време за "специфичен характер" на труда) и със специфична организация на труда, като работниците и служителите, които работят и в първия и във втория вид предприятия имат право на безплатна храна и/или добавки към нея. При предприятие в което е налице едновременно специфичен характер и специфична организация на труда съгласно чл. 4 и чл. 7 от Наредба № 11/21.12.2005г. се предоставя безплатна храна и допълнителни добавки към храната.

Под **"специфичен характер"** на труда следва да се разбират обективно съществуващи условия на работната среда, например опасни или рискови за здравето или изискващи специфичен хранителен и питеен, калориен режим условия, при който се изпълняват трудовите задължения. **"Специфичната организация"** на труда е особена, различаваща се от нормалната организация на работа, например по отношение на работното време, на смените, на въвеждане на специфични режими на организация, на застъпване на работа. Специфичната организация на работата за някои дейности в МВР поради непрекъсваемия работен процес налага работното време да се организира в 8-, 12- или 24- часови смени - съгласно идентичните разпоредби на чл. 3, ал.1 и § 1, т.3 и т.8 от ДР на Наредби № 8121з-776 от 29.07.2016г. и №8121з-36 от 07.01.2020г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Сред дейностите със **специфична организация на труда** в чл. 2, ал.2 от Наредба № 11/21.12.2005г. се посочва работа на 12-часов работен ден при сумирано изчисляване на работното време и непрекъсваем процес на работа. За предприятие със специфична организация на труда може да се приеме всяко място, предприятие, администрация, учреждение, организация, кооперация, заведение, обект и други подобни, където се полага наемен труд и естеството на работа **налага установяване на 12-часов работен ден** при сумирано изчисляване на работното време и непрекъснат трудов процес. При сравнение между ал.1 и ал.2 на чл. 2 от Наредба № 11 от 21.12.2005г., е видно, че едната хипотеза, за която се предвижда осигуряване на безплатна храна е, когато видът на извършвана от служителя работа е по необходимост свързана с вредни или опасни за здравето условия на труд (по аргумент и от чл. 137 от КТ), като целта на безплатната храна е да бъдат неутрализирани вредните последици от извършваната работа.

Втората хипотеза, в която се предвижда осигуряване на безплатна храна е, когато естеството на работата **няма увреждащо въздействие**, като безплатната храна се предоставя с цел да бъде осигурен нормален режим за хранене (при 8 часов работен ден се предвижда едно хранене на работното място), който иначе би бил затруднен поради организацията на труд.

Въз основа на тези разпоредби следва да се приеме, че общият разум на закона е да признае правото на служителите в МВР да получават безплатна

храна или левовата и равностойност, както за извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда така и за работа при специфична организация на труда, каквито са основанията по чл. 2, ал.2, т.2 и т.3 от Наредба № 11/21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея.

Сочи, че възприемането на становището, че спрямо държавните служители в МВР не са приложими разпоредбите на ЗБУТ, ЗДСл и КТ, означава същите да бъдат поставени в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, работещи по трудово и служебно правоотношение, чиито правоотношения се регулират от чл. 2, ал.2, т.1 от ЗБУТ, чл. 275 и чл. 285 от КТ и чл. 2, ал. 2, т.2 и т.3 от Наредба № 11/21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, чл. 1 - предложение последно, чл. 2 - изречение последно и чл. 38а от ЗДСл. В подкрепа на този извод е решение № 311 от 08.01.2019 г. па ВКС по гр. д. № 1144/2018 г., IV г. о., ГК в което е даден отговор на въпроса "Намират ли субсидиарно приложение разпоредбите на чл.67, ал.7, т. 1 и 3 от ЗДСл за заплащане на допълнителни възнаграждения за нощен труд и за работа през официалните празници на държавните служители в системата на МВР при действието на ЗМВР от 2006г.?". В цитирания акт на В К С е посочено, че възприемането на обратното разрешение на поставения материалноправен въпрос би довело до лишаване на държавните служители в системата на МВР от тези допълнителни възнаграждения в течение на един продължителен период от време, което би ги поставило в неравностойно положение както спрямо останалите държавни служители, така и спрямо работниците и служителите по трудово правоотношение. Решението е мотивирано с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от К. и чл. 14 от ЕКЗПЧОС, както и с разясненията, съдържащи се в т.23 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г. на ОСГТК.

Прави се извод, че в специалния Закон за министерството на вътрешните работи, в редакцията му, действала към исковия период и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, е налице непълнота по въпросите за осигуряване на безплатна предпазна храна. Съгласно чл. 46, ал. 2 ЗНА, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. В случая се касае за полагане на труд при "специфичната организация" на труда от държавен служител, като най - близки и сходни по цел са разпоредбите на ЗДСл и КТ. Въпреки че в ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия ЗДСл, както това е било уредено в отменения ЗМВР, то доколкото няма изрично уредено нещо друго, за неуредените отношения приложение намира ЗДСл, който от своя страна пък препраща към трудовото законодателство по КТ и актовете по прилагането му. Обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите

държавни служители, както и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения.

По отношение на исковия период от 01.08.2017г. до 30.09.2020г. и при липсата на изрично действащо законово правило в МВР, което да уреди въпроса дали е налице специфична организация на труда за която се предоставя безплатна храна, приложение следва да намери прогласеният в чл. 5 от ГПК принцип за законност, съгласно който съдът разглежда и решава делата според точния смисъл на законите, а когато те са непълни, неясни или противоречиви- според общия им разум, като при липса на закон съдът основава решението си на основните начала на правото, обичая и морала.

Исключването на субсидиарното приложение на чл.1-предложение последно, чл. 2 - изречение последно и чл. 38а от ЗДСЛ, чл. 2, ал.2, т.1 от ЗБУТ, чл. 275 и чл. 285 от КТ и чл. 2 от Наредба № 11/21.12.2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея означава лице, полагащо равен труд (като държавен служител) да не получава равно възнаграждение с други лица със статут на държавни служители.

Предвид гореизложеното, моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното като неправилно и незаконосъобразно и да бъде осъдена СДВР-МВР да плати на ищеца сумата от 5745 лева, представляваща левовата равностойност на полагащата му се безплатна храна за периода 01.07.2017 г.-31.08.2020 г-, ведно със законната лихва върху всяко месечно задължение, считано от първо число на месеца, следващ този, за който се държи левовата равностойност на полагащата се храна за процесния период до датата на подаване на исковата молба в размер на 3361,75 лв. и законната лихва върху цялата сума, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, както и направените по делото разноски.

Въззиваемата страна Столична дирекция на вътрешните работи-МВР, ЕИК ***** с адрес: гр.София, ул.“*****”, чрез пълномощника юрисконсулт Ц.В. оспорва въззивната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалвана му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо,

поради което въззивният съд дължи произнасяне по отношение на правилността му.

От фактическа страна:

Ищецът Д. И.В., ЕГН ***** твърди, че е постъпил на работа в МВР през 1998 г. и към настоящия момент продължава да бъде служител в МВР на длъжност оперативен дежурен, инспектор в Оперативна дежурна част на 03 РПУ при СДВР, в качеството му на държавен служител. С оглед характера на заеманата длъжност, той е полагал труд на 24 часови смени при сумарно отчитане на работното време. В периода от 01.08.2017 г. до 30.09.2020 г. ищецът е положил труд общо 266, 24 часови смени, като за тях не му е предоставяна безплатна храна съгласно разпоредбите на чл.179, ал.4, чл.178, ал.1, във връзка с чл.181, ал.3 от ЗМВР, чл.2, и чл.8, ал.2 от Наредба № 8121з-904/30.07.2015г. на МВР, нито съгласно разпоредбите на чл. 2, ал.2, т.1 от ЗБУТ, чл. 275 и чл. 285 от КТ и чл. 2, ал.2, т.2 и т.3 от Наредба № 11/21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, чл. 1 - предложение последно, чл. 2 - изречение последно и чл. 38 а от ЗДСл във връзка с чл. 179, ал.4 и чл. 181, ал.3 от ЗМВР и чл. 8. ал.2 от Наредба № 8121з- 904/30.07.2015г. на МВР. Изложените доводи са идентични на тези във въззивната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да осъди СДВР-МВР да плати на ищеца сумата от 5745 лева, представляваща левовата равностойност на полагащата му се безплатна храна за периода 01.07.2017 г.-31.08.2020 г-, ведно със законната лихва върху всяко месечно задължение, считано от първо число на месеца, следващ този, за който се държи левовата равностойност на полагащата се храна за процесния период до датата на подаване на исковата молба в размер на 3361,75 лв. и законната лихва върху цялата сума, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, Претендира разноски.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи-МВР, ЕИК ***** с адрес: гр.София, ул. "*****", чрез пълномощника юрисконсулт Д. И.а оспорва въззивната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение

От правна страна:

Спорният между страните въпрос е свързан с това дали нормативният

акт-ЗМВР е непълен по отношение на предоставяне на безплатна храна на служителите от МВР, поради което за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта, а именно чл. 38 а от ЗДСЛ, чл. 2, ал.2, т.1 от ЗБУТ, чл. 275 и чл. 285 от КТ и чл. 2 от Наредба № 11/21.12.2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея.

СГС излага следните мотиви:

Съгласно чл.181, ал.(3) (Изм. - ДВ, бр. 14 от 2015 г., доп. - ДВ, бр. 97 от 2017г., изм. - ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 01.08.2020 г.) На служителите по чл. 142, ал. 1 и 3, които извършват дейности, свързани със специфичен характер на труда, за което се полага безплатна храна, се осигурява левовата □ равностойност. На служителите почл. 142, ал. 1 и 3, полагащи труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за което се полагат ободряващи напитки, се осигурява левовата им равностойност. Следва да бъде отбелязано обстоятелството, че едва в редакцията изм. - ДВ, бр. 60 от 2020 г., **в сила от 01.08.2020 г.)** е предвидено, че за безплатната храна, се осигурява левовата □ равностойност, а процесният период обхваща **01.07.2017г.- 31.08.2020г.**

Разпоредбата на чл.181, ал.3, изр. 1 от ЗМВР, в приложимата за претендирания период редакция- доп. ДВ, бр. 97 от 05.12. 2017г. предвижда, че за извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 - 3 и, ал. 3, се осигурява безплатна храна. Размерът на сумите и доволствията по, ал. 1 - 3 се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи (ал. 4), а условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по ал. 1 - 3 се определят с наредби на министъра на вътрешните работи (ал. 5 от същата норма). За процесния период е действала Наредба № 81213-904/30.07.2015 г. за определяне на условията и реда за предоставяне на безплатна храна на служителите на Министерството на вътрешните работи за извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда на служителите, и на ободряващи напитки на служителите, полагащи труд през нощта от 22, 00 до 06, 00ч., издадена на основание чл. 181. ал. 5 във връзка с. ал. 3 ЗМВР . От анализа на приложимите норми става ясно, че предоставянето на безплатна храна е свързано с изпълняването на определени "специфични дейности", изброени изрично в чл. 2 от действащата наредба. Съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредбата служителите,

извършващи дейности, свързани със специфичния характер на труда, с право на безплатна храна, се определят **поименно** със заповед на ръководителите на структурите по чл. 33. т. 7 и по чл. 37 ЗМВР. както и на директорите на регионални дирекции "Гранична полиция", регионални дирекции "Пожарна безопасност и защита на населението" и дирекция "Жандармерия". По делото не е установено на ищеца да са възложени специфични дейности по чл. 2 от Наредба № 8121з-904/30.07.2015 г. за процесния период и за същият да е предвидено предоставянето на безплатна храна с нарочна заповед по чл. 4 от Наредбата.

Освен изложеното, настоящата инстанция намира, че приложимата нормативна уредба на правото на служителите на безплатна храна при осъществяването на специфични дейности не позволява същите да се компенсират с пари. Аргумент за този извод на съда е разпоредбата на чл. 6 от Наредба № 8121 з- 904/30.07.2015 г., съгласно която безплатна храна за служителите на МВР, извършващи дейности, свързани със специфичния характер на труда, се осигурява чрез предоставянето на храни в натура. Очевидно целта на законодателя е да компенсира пряко служителите за специфичните дейности, които извършва и то в момента на извършване на работата, което изключва възможността този целеви стимул да се компенсира с пари и то не към момента на извършване на работата.

По поставения правен въпрос за субсидиарното приложение на разпоредбите на ЗБУТ/ чл.2, ал.2, т.1/ , ЗДСл и КТ/чл.275 и чл.285/, както и на чл.2, ал.2, т.2 и т.3 от Наредба № 11/21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, настоящата инстанция намира, че не е налице непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, която би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, както и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения. Налице е специална нормативна уредба досежно условията и реда за предоставяне на безплатна предпазна храна на държавните служители от състава на МВР, която изключва приложението на ЗБУТ, ЗДСл, КТ и Наредба № 11/21.12.2005г. Както бе посочено по-горе, по делото липсват доказателства ищецът да е извършвал някои от дейностите, визирани в приложимата за процесния период Наредба № 8121з-904/30.07.2015 г.,

издадена от министъра на вътрешните работи по приложението на чл. 181, ал. 3 и ал. 5 от ЗМВР, свързани със специфичния характер на труда, за които на служителите на МВР се полага безплатна храна. В наредбата е предвидено изрично, че служителите, извършващи дейности, свързани със специфичния характер на труда, с право на безплатна храна, се определят поименно със заповед на ръководителите на съответните структури, каквато заповед в случая не е налице.

Освен това, като бе посочено по-горе в изложението, предвид приложимата нормативна уредба, за процесния период правото на служителите на безплатна храна при осъществяването на специфични дейности не позволява същите да се компенсират с пари. Ето защо, не става въпрос за получаване на възнаграждение, за да се прави извод, че изключването на субсидиарното приложение на чл.1-предложение последно, чл. 2 - изречение последно и чл. 38а от ЗДСЛ, чл. 2, ал.2, т.1 от ЗБУТ, чл. 275 и чл. 285 от КТ и чл. 2 от Наредба № 11/21.12.2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея означава лице, полагащо равен труд (като държавен служител) да не получава равно възнаграждение с други лица със статут на държавни служители.

На основание чл.271, ал.1, пр.1 ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и предявената претенция, въззивникът следва да заплати на въззиваемия направените разноски за настоящата инстанция във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА т.н. решение, обективизирано в протоколно определение в съдебно заседание на 07.07.2021 г. по гр.д. № 22019/2021г. на СРС, ГО, 62 състав.

ОСЪЖДА Д. И.В., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к.“****”, чрез пълномощника адвокат Е.И. от САК, АД „И. и Н.“, с адрес: гр.София, ул.***** вх. „Б“, партер да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи-МВР, ЕИК ***** с адрес: гр.София, ул.“****”, чрез

пълномощника юрисконсулт Ц.В. направените разноси за настоящата инстанция във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването преписа на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____